

LIN PIKNET I KLAJV PRINS

Autori Otkrovenja templara

OTKROVENJE SIONA

POGLED U UNUTRAŠNOST ZAGONETNOG
SVETA TAJNIH GOSPODARA EVROPE

Sa engleskog preveo Vladan Stojanović

Beograd, 2007.

UVOD

Kada smo 1997. u knjizi *Otkrovenje templara: tajanstveni čuvari pravog Hristovog identiteta* otkrili tajni simbolizam sadržan u slikama Leonarda da Vinčija, nismo znali da činimo značajan doprinos čudesnom fenomenu dvadeset prvog veka. Ne samo da je naša knjiga direktno inspirisala Dena Brauna na to da na osnovu ideje o Leonardovoj posvećenosti skrivenim jeresima i opasnim šiframa satka svoj mega bestseller *Da Vinčijev kod* (2003) već smo, na sopstveno iznenađenje, pišući navedeno delo pomogli u rađanju novog i strastvenog talasa interesovanja za istinu o poreklu hrišćanstva.

Maštarija Dena Baruna počiva na ideji o postojanju drevnog francuskog društva, Sionski priorat, koje čuva tajnu o postojanju krvne loze Isusa i Marije Magdalene. Podatak deluje šokantno na sve osobe odane tradicionalnom crkvenom učenju. Brojna pitanja sadržana u Braunovoj knjizi pokreću lavinu reakcija, s ciljem da Sionski priorat jednom zasvagda bude odbačen kao drska prevara.

Dva razloga su nas naterala na to da posumnjamo u tačnost tako popularnih ekstremnih polazišta, u potpuno prihvatanje ili hladno odbacivanje svega što Priorat tvrdi. Iako ima dokaza o tome da je Priorat savremena organizacija a ne drevno i ugledno tajno društvo, u njegovim aktivnostima ima sadržaja koji se ne mogu odbaciti kao deo površno zamišljene obmane. Naše istraživanje će pokazati da Priorat jeste značajan, ali iz drugih razloga.

Ovo nam je pružilo izvanrednu priliku da proširimo istraživanje na Sionski priorat. Iznenađili smo se kad smo uvideli da naš rad odgovara drugim, naizgled nezavisnim pravcima istraživanja naročito onima koji su doveli do objavljivanja knjige *Zavera zvezdane kapije*, 1999. U tom delu smo se bavili *sinarhijom*, manje poznatim ali izuzetno uticajnim političko-okultnim pokretom. Kopajući sve dublje, neočekivano smo se našli u podzemnoj struji koja je nosila i Sionski priorat. Čak se i istraživanje za knjigu o „tajnoj istoriji“ Drugog svetskog rata, *Prijateljska vatra: Tajni rat između saveznika* (napisanoj u saradnji s Robertom Bridonom i pokojnim Stivenom Prajorom, 2004.) pokazalo kao izuzetno važno. Dalo nam je uvid u zakulisne borbe za vlast u okupiranoj Francuskoj značajne za pravilno razumevanje događaja opisanih u *Otkrovenju Siona*.

Drugi razlog za pisanje ove knjige smatramo sveobuhvatnijim i važnijim: oni koji tradicionalne religiozne postavke čuvaju i brane od ideja iznetih u knjizi Dena Brauna smatraju da, ukoliko dokažu da je Sionski priorat prevara, onda će i značajnija pitanja – kao što su postojanje „zabranjenih“ jevanđelja, odnosi između Isusa i Marije Magdalene i vekovno crkveno prikrivanje nezgodnih dokaza o hrišćanskoj religiji – biti osuđena i odbačena. To je potpuna besmislica.

Braunova knjiga je, uprkos svim zamerkama, najširoj i po pravilu svetovnoj publici predstavila neka temeljna pitanja o duhovnosti i religiji, podstičući debate od dalekosežnog značaja. Vidimo kako na osnovnom društvenom nivou oživljavaju iste ogorčene rasprave koje su besnele u osnivačkim danima hrišćanstva. Najveći sukob odvijao se između dve suštinski različite vizije vere: gnostičkog pogleda u kojem pojedinac sam određuje odnos s Bogom, preuzimajući odgovornost za sopstveno spasenje, i frakcije predvođene sveštenstvom kasnije izrasle u crkvu – koja je tvrdila da samo crkva nosi ključeve nebeskog kraljevstva. Crkva je dugo verovala u to da je jednom zauvek dobila tu bitku, ali danas smo svedoci pojave pukotina u njenom granitnom zidu. Pred nama se raščišćava scena za novu, inteligentnu debatu ili sukob – i sve zbog običnog aerodromskog trilera!

Očigledno je da je iz nekog razloga i na neki misteriozan način Den Braun zagrebao po prevladajućem pogledu na svet zvanom *Zeitgeist*, ali taj fenomen ne bi bio moguć da ljudi nisu osećali *potrebu* da preispitaju tradicionalna religiozna verovanja. Braun nije usamljeni izraz ovog fenomena: i mladi čarobnjak Hari Poter nastao iz pera Dž. K. Roling sledi gnostičke postavke. Mnogi kritičari primećuju kako i filmski serijal *Matriks* crpi direktno iz drevnih gnostičkih koncepata, zaognutih odeždom naučne fantastike i začinjjenih elementima mitologije Sionskog priorata. Ako i zaneamarimo činjenicu da je sveti grad *Matriksa* Cion/Sion po imenu blizak prioratskom predanju, teško je naći drugo objašnjenje za postojanje lika po imenu „Meroving“.

Prava priča o Prioratu razlikuje se od Braunove verzije, ali i pored toga, izuzetno je značajna, obespekojavajuća i čak alarmantna. Vodi nas u taman i zakučast svet u kojem nas čeka suočavanje s velikim brojem nezgodnih činjenica iz religiozne i političke sfere.

Lin Piknet
Klajv Prins

London,

17. septembar 2005.

PRVI DEO

ILUZIJE

PRVO POGLAVLJE

ISTINITE LAŽI

ČINJENICA: Roman Dena Brauna, *Da Vinčijev kod*, objavljen 2003, jeste najbrže prodavana knjiga svih vremena.

ČINJENICA: Braunov triler o potrazi za gralom počiva na misterijama koje okružuju tajno društvo osnovano u Francuskoj, Sionski priorat (*Prieuré de Sion*), navodno posvećen očuvanju svete krvne loze Isusa i Marije Magdalene.

Međutim, iako je izuzetno teško doći do činjenica o „Prioratu“ (kako ćemo u ostatku teksta najčešće zvati ovu organizaciju), ono malo raspoloživih vodi u daleko čudniji svet od Braunove fikcije...

Sionski priorat¹ igra centralnu ulogu u *Da Vinčijevom kodu*. To je od očiju sveta skriven red čije zapanjujuće tajne ugrožavaju nemilosrdni moćnici. Junaci romana, Robert Langdon i Sofi Nevo, staraju se za to da dragocena saznanja ne padnu u pogrešne ruke. Uprkos podršci, iznenađenju i neskrivenom užasu – reakcijama koje su u zavisnosti od čitalačke tačke gledišta pomenute tajne bile izazvane širom sveta – Braunov triler je u osnovi samo oživeo staru kontroverzu. Tajnoviti Sionski priorat – i njegovo postojanje je pod znakom pitanja – postaje predmet rasprave na engleskom govornom području još početkom osamdesetih a u rodnoj Francuskoj najmanje deset godina ranije.

U romanu, Priorat je predstavljen u izdanju u kojem se proćuo (bar u Britaniji i Sjedinjenim Državama): kao drevno tajno društvo koje čuva i štiti određene potencijalno eksplozivne činjenice. Isto društvo je vekovima ostvarivalo zakulisni uticaj na evropska istorijska zbivanja, što čini i dan-danas. Čitaoc e i radoznalce neupućene u ovu temu izuzetno privlači Braunov opis Priorata kao „savremenog društva obožavaoca boginje, čuvara grala i prastarih spisa“.² Šta je zajedničko paganskoj boginji i suštinski hrišćanskom svetom gralu? Kakvi dokumenti dokazuju posto-

janje takve veze? Slična pitanja stvaraju neodoljivo privlačnu auru oko zagonetnog društva.

Priorat se zakleo na čuvanje najveće tajne, postojanje krvne loze – potomaka ni manje ni više nego samog Isusa Hrista i njegove *supruga*, Marije Magdalene. Ako bi se postojanje takve porodice dalo dokazati, moglo bi da potkopa osnove hrišćanstva. Za vernike, Isus je Božija inkarnacija, i on nikada nije imao ni potrebu ni želju za intimnim odnosima (naročito ne sa ženom koju prati reputacija bivše prostitutke). Sionski priorat vekovima čuva ova potencijalno razorna saznanja od crkve koja, ne birajući sredstva, nastoji da ukloni ozbiljnu pretnju svom postojanju i vekovnoj vlasti nad vernim stadom.

U Braunovoj knjizi, Priorat ima tri glavne, isprepletane dužnosti: da zaštiti svetu Isusovu krvnu lozu, grob Marije Magdalene i dokumenta koja sadrže istinitu priču o Isusu i njegovom potomstvu (i njegova stvarna uverenja koja su, kako pretpostavljamo, više paganska nego hrišćanska ili jevrejska).

Braun ide i dalje dajući Prioratu ulogu zaštitnika još jednog korpusa zabranjenog znanja. Reč je o značaju i moći svete ženstvenosti utkane u drevno pagansko poštovanje boginje i povezane sa idejom svete seksualnosti – srodnom ritualima istočnjačke tantrе. Pošto *Da Vinčijev kod* sadrži opise seksualnih rituala u prioratskim ceremonijama, čitalac se pita: Kako se Isus Hrist, otelotvorenje božanske čistosti, može povezati sa seksom, ne samo kao ličnim aktom strasti i emocionalne posvećenosti već i kao religioznom *sakramentom*, po svetosti jednakom krštenju i liturgiji?

Navedene izazovne i, za mnoge ljude, potpuno strane ideje imale su za posledicu uzdizanje 'aerodromskog' trilera u mekom povezu na status istorijskog otkrovenja, gotovo teologije – naročito u Sjedinjenim Državama. Čitanje ovog trilera postalo je neka vrsta individualnog religioznog iskustva, bogojavljenja koje se tobože može ostvariti samo uz pomoć crkve i sveštenstva.

Ključne lokacije u romanu – muzej Luvr i crkva Sen-Sulpis u Parizu, i Roslinska kapela u Škotskoj – preplavljene su turistima, uglavnom iz Amerike: Luvr beleži 50 procenata veću posetu, dok su očajni zvaničnici u Sen-Sulpisu na ulazu okačili obaveštenje da se unutar bogomolje ne kriju nikakve tajne. Internet forumi posvećeni raspravi o centralnim postavkama *Da Vinčijevog koda* niču kao pečurke posle kiše – Univerzitet u Jexlu je koncipirao onlajn kurs iz ove oblasti. Braunova knjiga je generisala čitavu poplavu „neautorizovanih vodiča“ kao *Tajne koda* Dena Burštajna i *Dešifrovanje Da Vinčijevog koda* Sajmona Koksа. Svi se trude da istraže,

podrže ili diskredituju glavne ideje romana. U vreme nastanka ovog dela, u leto 2005, na knjižarskim policama moglo se naći bar desetak sličnih naslova.

Izdavački svet bio je u potpunosti zatečen ovakvom reakcijom na pojavu nove knjige, dotad nezabeleženom. I sam Braun je bio zapanjen jedinstvenim fenomenom koji je nehotice pokrenuo.

Zvanična crkva reaguje na neobičan način. Marta 2005. kardinal Tarčizio Berton, nadbiskup Đenove – u to vreme vodeći kandidat za novog papu – obznanjuje da će se lično založiti za formulisanje prikladnog crkvenog odgovora na Braunovu knjigu. Tom prilikom izjavljuje kako je rešen da povede odlučnu kampanju za odbacivanje gnusnih „maštarija“.

U pozadini senzacije

Namerno ili ne, Den Braun uspeva da armiju novih čitalaca suoči s velikim brojem pitanja dotad poznatim samo uskom krugu stručnjaka. Mislimo na: poreklo hrišćanske dogme, naročito na obim u kojem je crkva istu redigovala, vođena političkim umesto duhovnim ciljevima; jednako vredna ali „jeretička“ tumačenja hrišćanstva koja su nemilosrdno ugušena a dokazi koji su osporavali utvrđenu dogmu pedantno uklonjeni; alternativne poglede na Isusovu prirodu – naročito onaj po kojem je bio smrtnik koji se oženio i imao decu; potiskivanje svete ženstvenosti – univerzalno prihvaćene pre nastupa patrijahalne judaističke i hrišćanske religije; i sakramentalnu prirodu seksa.

Iako je Braun koristio ove ideje kao pozadinu, vešto ih utiskujući u avanturističku pripovest žestokog tempa, one su podstakle pažnju – i maštu – miliona čitalaca širom sveta. Zaneti i zapanjeni predstavljenim otkrovenjima, oni stoje pred izazovom: moraju otkriti koliko su te ideje zaista istinite. Svet najedanput vrvi od pronicljivih istorijskih detektiva kojima je dosta crkvenih zavera, zataškavanja ili čak staromodne klerikalne arogancije, lukavosti i snishodljivosti. Šta god *Da Vinčijev kod* inspirisao, ta provala znatiželje i radoznalosti ne može biti loša stvar.

Braun je crpeo ideje iz nekoliko izvora, ali daleko najvažnija bila su dva dela: *Sveta krv i sveti gral* (*Sveta krv, sveti gral* u SAD), kontroverzni internacionalni best-seler koji se prešampava već četvrt veka, delo Majkla Bejdženta, Ričarda Lija i Henrija Linkolna, objavljeno 1982; i naša knjiga *Otkrovenje templara: tajanstveni čuvari pravog Hristovog identiteta*, objavljena 1997. Ovi naslovi, kombinovani s drugim izvorima,³ zauzimaju istaknuto mesto u biblioteci negativca iz *Da Vinčijevog koda*,

ser Lija Tibinga. Ime zvuči čudno zato što se zasniva na kombinaciji imena dva autora *Svete krvi i svetog grala*, od kojih je jedno anagram.

Ono što najvidljivije spaja *Svetu krv i sveti gral* sa *Otkrovenjem templara* jeste ličnost velikog genija italijanske renesanse Leonarda da Vinčija (1452–1519) – trebalo je da bude poznat kao „Leonardo“ a ne „Da Vinči“ (iako svakodnevna jezička praksa čini da se i mi ponekad prevarimo). On je navodno devet godina obavljao dužnost velikog majstora Sionskog priorata, što Bejdžent, Li i Linkoln prihvataju.

Braun je iz *Svete krvi i svetog grala* preuzeo osnovnu ideju o postojanju i opstajanju krvne loze Isusa i Marije Magdalene i ideju o tome da nju upravo Priorat čuva (Bejdžent i Li su zbog toga tužili izdavača *Da Vinčijevog koda*. Proces je još u toku). Braun je ideju krvne loze oplemenio otkrićima iz naše knjige, *Otkrovenje templara*. Naročito se koristio ključnim saznanjima o tajnim informacijama „utišnutim“ u simbolizam Leonardovih slika kao što su *Tajna večera* i *Devica u pećini*, što se nalazi u prvom poglavlju „Tajni kod Leonarda da Vinčija“.

Značaj svete seksualnosti, poštovanje ženstvenosti i u osnovi *paganska* pozadina Isusovog učenja jesu središnje postavke naše knjige. Njih nema u knjizi *Sveta krv i sveti gral*, ali dobro se slažu s nekim od njenih osnovnih tema, zasnovanih na ideji da Isusov autoritet proističe iz statusa legitimnog kralja Izraela i da je on prvenstveno bio politički delatnik bez ambicije da začne novu religiju.

Konačno, Braunova knjiga otkriva da je opipljiva tajna koju čuva Sionski priorat – doslovni sveti gral – telo Marije Magdalene. Razmišljali smo o tome u *Otkrovenju templara*, ali zbog nedostatka dokaza bili smo nemoćni da o tome donesemo određeniji sud.

„Činjenica?“

Braunov mega bestseller predstavio je zapanjenoj svetskoj čitalačkoj publici mnogo provokativnih i uzbudljivih ideja. Veliki broj istraživača koji decenijama proučavaju ove isprepletane teme često su nailazili na pogrešna tumačenja u knjizi, što naročito važi za Sionski priorat (iako ne treba zaboraviti da je u pitanju književno delo).

Braunov prikaz uloge i istorije Sionskog priorata, ali ne i njegovih rituala, odgovara onom iz *Svete krvi i svetog grala* i njegovog nastavka iz 1986. *Mesijanskog zaveštanja* (koji detaljno izučava neke od religioznih implikacija savremenog Priorata). Treba reći da se obe knjige zasnivaju na materijalu sumnjive objektivnosti – koji uglavnom potiče od samog Priorata.

Najvažniji izvor podataka o Sionskom prioratu jeste niz dokumenata koji su šezdesetih godina pohranjeni u Francusku nacionalnu biblioteku, *Bibliothèque Nationale* u Parizu, poznati kao „Tajni dosijei“ (*Dossiers Secrets*). Podaci izneti u njima grade fragmentarnu priču koja nesumnjivo potiče iz prioratskih izvora. (Organizacija se uvek diskretno ograđivala od *Dosijeja*, da bi se, kao što ćemo videti, u jednom trenutku i potpuno ogradila od njih). Po navodima iz *Tajnih dosijeja*, Sionski priorat je osnovan pre gotovo hiljadu godina, u vreme krstaških pohoda. Otada neprekidno postoji, pod vođstvom nekih od najvećih istorijskih imena.

Nakon istraživanja tvrdnji iznesenih u *Tajnim dosijeima*, Bejdžent, Li i Linkoln su uglavnom prihvatili ponuđenu priču. Iako je *Da Vinčijev kod* uglavnom plod mašte, Den Braun potvrđuje ovo uverenje iznoseći ga na prvoj strani pod naslovom „Činjenica“.

Sionski priorat, evropsko tajno društvo osnovano 1099, jeste stvarna organizacija. Godine 1975. pariska Nacionalna biblioteka otkriva pergamente poznate kao *Les Dossiers Secrets*. U njima se među brojnim članovima Sionskog priorata pominju i ser Isak Njutn, Sandro Botičeli, Viktor Igo i Leonardo da Vinči.

I ovako kratak pasus sadrži nekoliko zapanjujućih grešaka. Što se „činjenica“ tiče, *Tajni dosijei* nisu pergamenti već listovi papira otkucani na mašini! Nije ih otkrilo osoblje biblioteke već su ih tamo podmetnuli njihovi kreatori da bi ih kasniji istraživači pronašli – iako su pronalazači bili manje-više navedeni na otkriće. Ovo se desilo 1960, a ne 1975.

Gorepomenuta zbirka dokumenata izuzetno je značajna, ako ni zbog čega drugog ono zbog inspiracije koju je pružila za nastanak dve najčitanije i najkontroverznije knjige s kraja poslednjeg veka, *Svete krvi i svetog grala* i *Da Vinčijevog koda*. I površnije istraživanje otkriva postojanje snažnih indicija da su *Tajni dosijei* vešto načinjeni falsifikati – drugim rečima, da je *Sionski priorat prevara*. Uskoro ćemo se uveriti u to da ništa u pogledu ove neobične organizacije izuzetno sposobne da iznenadi ili čak šokira nije sigurno...

Šifra sa seoskog imanja

Ove dve knjige bile su toliko uspešne da je za veliki broj ljudi vekovno postojanje Sionskog priorata neosporna činjenica. Ova čudesna sigurnost je nedavno osna-

žena misterioznom „šifrovanom“ porukom pronađenom u Engleskoj, na seoskom imanju Šagboro hol u Stafordširu.

Blečli park je danas muzej i spomenik genijalnim dešifrantima koji su u njemu radili tokom Drugog svetskog rata. U leto 2004. u njemu je organizovano zanimljivo nadmetanje. Takmičenje je imalo za cilj da reši misteriju „Pastirskog spomenika“ iz Šagboro hola, davnašnjeg doma erlova od Ličfilda, koji je sve do njegove smrti 2005. pripadao kraljičinom rođaku i svetski priznatom fotografu lordu Patriku Ličfildu.

Zbog enigmatskog natpisa, Pastirski spomenik iz sredine osamnaestog veka dugo je bio predmet svekolikog nagađanja. Naručio ga je tadašnji vlasnik imanja, Džordž Anson, čuveni moreplovac koji se uzdigao do položaja lorda Admiraliteta (porodica Anson u devetnaestom veku kupuje titulu Ličfilda, koja je ostala bez nosioca), i na njemu je bareljef čuvenog platna koji je 1640. naslikao francuski slikar Nikola Pusen, *Pastiri Arkadije*. Verzija iz Šagboroa je njen odraz u ogledalu. Slika sadrži zagonetan latinski moto koji je urezan na grobu i predstavlja njegovu najvažniju odrednicu: *Et in Arcadia ego* – „I ja sam u Arkadiji“. Natpis se obično tumači kao podsetnik na neizbežnost umiranja. Ispod bareljefa iz Šagboroa nalaze se slova O.U.O.S.V.A.V.V. između inicijala D i M.⁴

Spomenik je zbog prisustva Pusenove slike i motoa *Et in Arcadia ego* već povezan s misterijom Sionskog priorata. Nagađalo se da je možda Džordž Anson bio u kontaktu s Prioratom i da je Pastirski spomenik u nekoj vezi s tajnim društvom.

Takmičenje u Blečli parku, u organizaciji veterana dešifranata iz Drugog svetskog rata, Olivera i Šile Lon, odvijalo se u opuštеноj atmosferi iako su ga mediji najavili kao ozbiljnu „potragu za svetim gralom“. Stiglo je pedeset radova. Široka lepeza rešenja sadržala je sve od banalnih do smelih ideja. (Ključna pretpostavka nadmetanja, da je neobični natpis šifra, nije bila sigurna: to je mogao biti niz prvih slova u frazi od posebne važnosti za porodicu Anson.) Rešenje koje se najviše dopalo Lonovima pominjalo je Sionski priorat. Ono je poznjelo i najveću pažnju medija nakon objavljivanja, novembra 2004.

Nažalost, rešenje je ponudio kriptograf koji je držao do svoje anonimnosti. Nije pokazao želju da otkrije metod rada. Iz materijala dostupnog javnosti može se zaključiti da je zasnovano na sistemu zamene slova koji rezultat pretvara u anagram – što je uvek subjektivan i, shodno tome, sumnjiv metod. Pod datim okolnostima, nije bilo moguće proveriti kriptografov rad i ugled (iako su Lonovi bili impresionirani poslednjim). Rezultat je bio „Isus H poriče“, što anonimni kripto-

graf tumači kao „poriče saznanje o Isusu kao Hristu“ – gde se „H“, pozivanjem na grčki oblik Isusovog imena, ingeniozno tumači kao „Hrist“.⁵ (Nama se čini da je očiglednije tumačenje „poričem Isusa Hrista“, ali kriptograf se očigledno ne slaže s tako oštrom antihrišćanskom porukom. Treba reći da je, bez mogućnosti da se proveriti misteriozni proces dešifrovanja, nemoguće odrediti da li on funkcioniše kako valja.)

Značajno je to što je ova poruka objašnjena asocijacijom na Sionski priorat – po onome što smo našli na veb-sajtu Blečli parka: „U osamnaestom veku pojavio se tajni red, Sionski priorat. Engleska crkva je društvo proglasila jeretičkim zato što je Isusa smatralo zemaljskim prorokom.“ Anonimni dešifrant je sve to povezo s kamenom pločom koja navodno potiče od starozavetnog lika Jakova. Ona postaje „talisman“ reda. Anson odnosi ploču u Novu Škotsku, na sigurno. Nije zgoreg podsetiti na to da su Novu Škotsku prvobitni francuski naseljenici zvali „Arkadijom“. Postojanje Sionskog priorata u osamnaestom veku i njegovo središnje verovanje da Isus nije bio božanske prirode uzima se, uprkos nedostatku pouzdanih dokaza, zdravo za gotovo. Ideja o tome da njegovo učenje sadrži odricanje Isusove božanske prirode potiče iz *Svete krvi i svetog grala*, ne iz samog Priorata – iako, kao što ćemo videti, Priorat često ističe povezanost s pojedincima čiji su pogledi na Hrista, najblaže rečeno, neortodokсни.

Možda je najvažniji aspekt dekodiranog natpisa iz Šagboroa to što se on zasniva na konceptu Priorata koji se slaže s relativno novim, „zvaničnim“ tumačenjem njegovog porekla. Priorat sada odbacuje raniju istoriju, osnov za pisanje *Svete krvi i svetog grala*. Tvrdi kako je nastao u osamnaestom veku, a ne u vreme krstaških ratova.

Pregrejana debata

Formirala su se dva tabora: jedan čine oni koji prihvataju istoriju i svrhu Sionskog priorata iz *Tajnih dosijea* (onako kako je izložena u *Svetoj krvi i svetom gralu*), drugi čine ljudi koji čitavu stvar odbacuju kao šaradu. Priorat je za drugi tabor samo prazna ljuštura i sigurni su u to da nije postojao pre savremenog doba. Postoji samo nekoliko prevaranata koji iz neobjašnjivih razloga nastoje da mu udahnu život.

Uvereni smo u to da bi bilo pogrešno odbaciti Priorat samo na osnovu brojnih dokaza kojima raspolažu skeptici. Pre toga, neophodno je odgovoriti na neka važna pitanja. Prvo i najočiglednije: Zašto bi prevaranti ulagali toliki trud u pripremu pri-

zemne obmane? Ako je to posredi, Sionski priorat je jedna od najsloženijih prevara u istoriji, pa je samo iz tog razloga vredan pažljivijeg proučavanja. Taj paradoks nas je i inspirisao na istraživanje Priorata nakon objavljivanja *Otkrovenja templara*.

Naravno, i u slučaju da se samo dve ili tri osobe, zabave radi, okupe i počnu sebe nazivati Sionskim prioratom, onda ta organizacija postoji. Organizacija je postala žrtva sopstvenog uspeha. Pojavili su se brojni „Sionski priorati“, proizvod jedne ili dve individue i njihove borbe s dokolicom. Po rečima (zvaničnog) generalnog sekretara Priorata Đina Sandrija, izrečenim 2003: „Iskreno me zabavlja tvrdnja da Sionski priorat ne postoji. Svako može izbrojati bar jedanaest organizacija pod istim imenom širom zemljinog šara.“⁶⁶

Pravo pitanje je koliko je Priorat *važan*. Da li stvarno poseduje drevne tajne koje bi, ako bi bile otkrivene, iz osnova izmenile pogled na hrišćanstvo i naše osnovne predstave o njegovom osnivaču? Da li Priorat, kao što tvrdi, ima bilo kakvog uticaja na svetske prilike?

Ima i drugih, manje važnih pitanja, kao što je broj njegovih pripadnika. (Članstvo ne mora biti naročito brojno da bi raspolagalo značajnim uticajem – čak i šaćica ljudi može biti izuzetno moćna ako se u pravo vreme nađe na pravom mestu.) Rezultati opsežnog istraživanja ubedili su nas u to da se Sionski priorat, uprkos svim kontroverzama i sumnjama, *mora* shvatiti ozbiljno. Iskustvo nas je navelo na to da odemo korak dalje i zaključimo da bi potcenjivanje itekako stvarne moći Priorata bila ozbiljna greška. Ali zašto? Koji argumenti govore o stvarnom i aktivnom Sionskom prioratu?

Popularna verzija

Usredsredimo se na „proprioratski“ tabor: najpoznatija verzija prioratske istorije i svrhe postojanja data je u *Svetoj krvi i svetom gralu*. Ovo je njen najkraći prikaz:

Isus i Marija Magdalena bili su muž i žena, imali su dece. Posle raspeća, Marija s decom beži za Francusku, u kojoj se trajno nastanjuju. Sklapanjem braka postaju deo franačke kraljevske porodice, legendarnih Merovinga, koji između petog i osmog veka vladaju delovima današnje Francuske, Nemačke, Belgije i Holandije. Bivaju izdani pa presto uzurpira nova, karolinška dinastija. Uzurpatorima pomaže rimska crkva, upućena u tajnu merovinškog porekla. Ona strahuje od onog što se može desiti njenoj pažljivo iskonstruisanoj doktrini ako se otkrije postojanje Isusovih potomaka. Godine 679. dešava se ubistvo kralja Dagoberta II, ključni događaj